

lader Kæmpesser for mindre Indtægter, saa er der en bestemt Grænse given, saa veed man, hvad man vil have som almindelig Regel, og hvad man eftergiver af Billighedshensyn; man er ikke kommen ind paa en Vej, som fører meget vidt. Ved den progressive Scala derimod, hvor man, som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgfreds har foreslaaet, kun begynder med at lade Progressionen stige indtil henimod 3 pCt., er det meget vanskeligt at vide, hvor man skal standse. Det er allerede fra en æret kjøbenhavnst Rigsdagsmands Side (Wille) gjort gjældende, at naar det skulde være billigt, at Indtægter paa 4,900 Rd. og derover svarede $2\frac{3}{4}$ pCt., saa vilde den samme Billighedsgrund endog — saaledes forekommer det ogsaa mig — med en meget streng Logisk Consequents fordrer, at man maatte gaae op til en langt, langt høiere Procent for de større Beløb, saa at man kom til at svare det Ti- eller Tyvedobbelte af dem. Men hvor er saa Grænsen, mine Herrer? Vi komme da ind paa meget fine Distinctioner, paa meget vanskelige sociale Spørgsmaal, som det vistnok ikke er Hensigten at løse ved denne Sags Behandling og mindst saa at sige i den ælteste Time for dette Lovforslags Behandling. Jeg skal forøvrigt gjøre opmærksom paa, at det aldeles ikke kan siges at høre til en Indkomststats Væsen, at den skal sætte sig som Opgave at beskaffe enhver skatteydende Borger i det Forhold, hvori han kan taale at hvide Bidrag til Staten; jeg turde snarere sige, at dette er imod Indkomstskattens sande Væsen. Det er imod Indkomstskattens sande Væsen, naar man til den vil knytte en progressiv Scala; dette troer jeg er almindelig anerkjendt af de berømteste nationaloconomiske Forfattere. Den sande Ligelighed bestaaer heller ikke i at udfinde, hvad enhver skatteydende Borger kan taale at svare; der skal finde en ligelig Udredelse af Afgifter Sted i Forhold til de Udgifter, man gjør, forsaavidt der er Spørgsmaal om Forbrugsafgifter, og en ligelig Bestatning af de Indtægter, man har, forsaavidt der er Spørgsmaal om en Indkomstskat; men denne Ligelighed fordrer paa ingen Maade, at man skal gaae ind paa en Underfølgelse, som til Skyende og Sidst kun fyldest-

gjørende kan anstilles, naar man har Forsynets Begavelse, som kan see ind i alle menneskelige Forhold. Det forekommer vel de Herrer, at en Mand, der f. Ex. har 5,000 Rd. i Indtægt, sagtens maatte kunne taale at svare 150 Rd., naar en Mand, der har 1,000 Rd. i Indtægt, svarer 10 Rd.; men hvem siger de Herrer, at dette virkelig er Tilfældet? Det er ikke engang sagt, at det i de fleste Tilfælde er saaledes. Lader os tænke os, at den Mand, som De vilde have beskattet med 3 pCt. af sin Indtægt, sidder med en talrig Familie, som trænger til hans Understøttelse, lader os fremdeles tænke os, at han maaskee oven i Kjøbet for at arbejde sig op til det Maaal, at kunne have denne aarlige Indtægt, har maattet stifte en Gjæld, uden at han paa nogen Maade har ført et øfvelt Liv, men at han fra sin Side har maattet anvende en Capital derpaa, Noget, som har været nødvendigt for at komme til dette Udviklingsstrin, og lader os sætte, at der paa samme Tid er en Pebersvend, som sidder og lever godt med en Rente af 1,000 Rd. af en Capital, som han har arvet, og at han ikke bestiller nogen Verdens Ting Andet end at for-tære sin Indtægt; vilde det da i dette Tilfælde være retfærdigt, vilde Retfærdigheds- og Billighedsfølelsen være fyldestgjort derved, at denne sidste kun beskattedes med 1 pCt., medens den anden blev beskattet med 3 pCt.? Saaledes kan man tænke sig Exempler i det Uendelige, som alle vise, at det er en umulig Opgave at stille sig med Hensyn til Besatningssystemet at ville være Forsyn. Man kan ikke ramme aldeles retfærdigt, man maa indskrænke sig til at sørge for at ramme nogenlunde ligeligt, og dette er Formaalet for alle Slags Skatter, som man kjender; de have ogsaa kun kunnet sætte sig denne Opgave. De beskatte Hartkornet paa samme Maade uden Hensyn til, om den ene Hartkornbesidder maaskee bedre kan taale at svare høiere Skat, medens den anden trænger til at svare lavere Skat af sit Hartkorn; de beskatte igjennem Told og Brænderieskatter o. s. v. den rige og fattige Mand lige høit af hans Forbrug. Dette er visseelig i og for sig ikke ønskeligt; men man kan ikke undgaae det, der gives intet Middel til at komme ud derover, og mindst maa man troe, at man er istand til